

BLYSÖM, n. 5. Se *Blyspik*.

BLYTACKA, f. 1. Smält och renadt bly, i form af en så kallad Tacka; se d. o.

BLYTAK, n. 5. Tak, täckt med blyplåtar.

BLYTILLSATS, m. 5. Laglig tillsats af bly i tennarbeten.

BLYTUNG, a. 2. Tung som bly, ganska tung.

BLYTYNGD, f. 5. Tyngd, lod af bly, som brukas i väggur.

BLYTÄNG, f. 5. pl. — *tänger*. (glasm.) Tång, hvarmed glasmästare vika och forma fönsterblyet.

BLYTÄCKA, v. a. 2. Täcka (tak) med blyplåtar. — *Blytäckande*, n. 4.

BLYTÄCKARE, m. 5. En, hvars yrke är att täcka (tak) med blyplåtar.

BLYTÄCKNING, f. 2. 1) Täckning med blyplåtar. — 2) Bly i folium eller plåtar, som utgör betäckningen på något.

BLYUGN, m. 2. (bergv.) Hyttugn, der blymalm smältes.

BLYVATTEN, n. 5. (farm.) Med vatten utspädd blyättika, blandad med litet spiritus; brukas som kyllande och helande medel på sår, bölder, o. s. v.

BLYVIND, m. 2. Ett slags vind, d. v. s. hjul, hvarpå fönsterbly drages.

BLYVITRIOL, bly' -- öl, m. 5. sing. Svafvelsyrad blyoxid.

BLYÅDER, f. 1. pl. — *ådror*. Malmåder, som förer blymalm.

BLYÄTTIKA, f. 1. Ett slags flytande blypreparat, bestående af basisk ättiksyrad blyoxid.

BLÅ, a. 2. neutr. *blått*. Benämning på den af de tre grundfärgerna (rött och gult äro de två andra), som i den prismatiska solbilden, liksom i regnbågen, befinnes emellan violett och grönt, d. v. s. återkastar solstrålarna mer än den violetta, men mindre än den gröna färgen. Man antager två hufvudsiftningar deraf: Mörkblå och Ljusblå (äfv. Himmelsblå). *B. himmel*. *Den b. vattenspeglin*. *B-a ögon*. *Hafva b-t öga*, genom slag eller stöt skadadt öga, så att de omgifvande delarne svullnat och blifvit blåaktiga; i samma mening säges äfv. *Vara b. under ögonen*, hvilket äfv. betyder, att huden närmast under ögonen har ett blåaktigt utseende, till följe af sjuklighet, svaghet, o. s. v. *Vara b. i ansigtet*, se frusen ut eller (om det blåa stöter i rött) försupen ut. (Fig.) *B. dunst*, inbillning. *Slå b. dunster för någon, i ögonen på någon*, föra bakom ljuset, bedraga genom grundlösa uppgifter, falska förespeglingar. Substantivt säges äfv. i poetisk stil *Det Blå*, om himlahvalfvat.

BLÅA, v. a. 1. Indränka med blå färg eller med blå stärkelse. — V. n. *B. från sig*, säges om blåa tyger, som färga från sig.

BLÅAKTIG, a. 2. Af en färg, som stöter i blått. — *Blåaktighet*, f. 5.

BLÅBINKEGRÄS, n. 5. (bot.) Se *Vägvärda*.

BLÅBLEK, a. 2. Blek, men derjemte något blåaktig. *B. hy, b-t ansigte, b-a läppar*. — *Blåblekhet*, f. 5.

BLÅBRUN, a. 2. Brun, med en skiftning i blått. — *Blåbrunhet*, f. 5.

BLÅBUK, m. 2. Se *Odon*.

BLÅBÄR, n. 5. Bär af Blåbärsris.

BLÅBÄRSBÜSKE, m. 2. pl. — *buskar*, eller

BLÅBÄRSRIS, n. 5. Bärväxt af fam. Midtblommige, allmän i barrskog, och hvars blåa bär nyttjas på apoteken och i hushållen. *Vaccinium Myrtillus*.

BLÅDUFVA, f. 1. Se *Klippdufva*.

BLÅELSE, f. 5. Blå stärkelse.

BLÅFLAMMIG, a. 2. Som har blåa, flammiga figurer på botten af annan färg. — *Blåflammighet*, f. 5.

BLÅFLÄCKIG, a. 2. Som har blåa fläckar på botten af annan färg. — *Blåfläckighet*, f. 5.

BLÅFÖT, m. 5. pl. — *fötter*. Se *Fiskljuse*.

BLÅFÄRG, blåfärrj, m. 5. Färgstof, hvarmed blåfärgas.

BLÅFÄRGA, v. a. 1. Färga (tyger o. d.) blått. — *Blåfärgande*, n. 4. o. *Blåfärgning*, f. 2.

BLÅFÄRGARE, m. 5. Se *Svartfärgare*.

BLÅFÄRGNING, f. 2. Se *Svartfärgning*.

BLÅGRÅ, a. 2. 1) Grå, skiftande i blått. — 2) Af en färg, som utgör en lika blandning af blått och grått. — *Blågråhet*, f. 5.

BLÅGRÖN, a. 2. 1) Grön, skiftande i blått. — 2) Af en färg, som utgör en lika blandning af blått och grönt. — *Blågrönhet*, f. 5.

BLÅGUBBAR, m. 2. pl. (bot.) Se *Blåklint*.

BLÅGUL, a. 2. 1) Gul, skiftande i blått. — 2) Af en färg, som utgör en lika blandning af gult och blått. — *Blågulhet*, f. 5.

BLÅGULD, n. 5. (bot.) Mångårig växt af klassen Ringblommige, vild i Lappland, men odlad i trädgårdar för sina vackra blå blommor. Kallas äfv. Kosjuss. *Polemonium caeruleum*.

BLÅGÅS, f. 5. pl. — *gäss*. En art af gåssläktet, med blekt köttfärgad näbb, gula ben, hals och hufvud gråa.

BLÅHAKE, m. 2. pl. — *hakar*. (nat. hist.) Sångfågel, 3 1/2 tum lång, ofvan mörkt gråbrun, strupen hos hanen himmelsblå med en brunröd eller hvit fläck, hos honan hvit med svart infattning. Kallas äfv. Blåhakesångare. *Sylvia svecica*.

BLÅHALLON, n. 5. Bär af Blåhallonbusken.

BLÅHALLONBUSKE, m. 2. pl. — *buskar*. Buskväxt af hallonsläktet, med ganska välsmakliga bär. *Rubus caesius*.

BLÅHATT, m. 2. (bot.) Se *Ängsvädd*.

BLÅHEN, m. 2. Benämning på ett slags utmärkt goda, svartblå brynstenar från Orsa i Dalarnes.

BLÅHOLTS, m. 5. (t. *Blauholtz*) Blå Bressilia.

BLÅHUFVA, f. 1. (nat. hist.) En nattfjäril, till färgen brungrå eller blågrå, med gråhvita, brunfläckiga och strimmiga vingar. *Noctua cerulocephala*.

BLÅHVALFVET, n. 5. def. (poet.) Himlahvalfvat.

BLÅHVIT, a. 2. Hvit, med en anstrykning af blått. — *Blåhvithet*, f. 5.

BLÅJON, m. 5. (nat. hist.) Insekt af Skalbaggarnes ordning. *Callidium violaceum*.

BLÅKEXA, f. 1. (nat. hist.) En tyrmunt benfisk, 12 till 16 tum lång, på öfre sidan blågrön, på den undre svart. *Squalus spinax*.

BLÅKLINT, m. 2. 1) Ört af släkten Fröblommige. *Centaurea Cyanus*. — 2) Dess blå blomma.

BLÅKLOCKA, f. 1. Ört och blomma af Klocksläktet. Kallas äfv. Ängklocka. *Campanula rotundifolia*.

BLÅKORP, m. 2. eller

BLÅKRÅKA, f. 1. En art af Sparfågeln, 15 tum lång, hufvud och hals ljusblå, skiftande i grönt; rygg, skuldror och de innersta vingpennorna brunröda; bröst och mage sjögröna; vingpennorna svarta, med blå glans, näbben svart, benen gulaktiga, klorna svarta. Kallas äfv. Spansk Kråka. *Coracias garrula*.